

Π Α Ν Δ Ω Ρ Α .

Alphonse Karr

Το πανδοχείον του βίου (L' auberge de la vie)

Παροιμία ανέκδοτος

Μετάφραση: ΔΙΚ

Πανδώρα, Αθήνα

τμ. 20, τχ. 470 (15 Οκτωβρίου 1869), σ. 271-274

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ.

—

ΠΑΡΟΙΜΙΑ ΑΝΕΚΛΟΤΟΣ.

*Διδαχθεῖσα ἅπαξ ἐν Νικαίᾳ ὑπὸ φίλων
καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ φίλων.*

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ, ὑπηρετίς τοῦ πανδοχείου.
ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ (ἑκαστος ἀνὴρ), ἔδοιπóρος.
ΧΡΟΝΟΣ, ὁδηγός.
Εἰς ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ, πρόσωπον βωβόν.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΧΡΟΝΟΣ, ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ.

ΧΡΟΝΟΣ. Καλὴν ἡμέραν, Φιλομάθεια! πάντοτε τὴν αὐτὴν φροντίδα καταβάλλεις, ἵνα στολιζῆς τὴν στέγην τῶν ὀδοιπόρων μου.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Ἡ οἰκία δὲν εἶναι ὠραία καί, ἀν δὲν τὴν ἐκαλλώπιζον μὲ τὰ ἄνθη διὰ τῶν ὀποιῶν τὴν περιβάλλω, οἱ ὀδοιπόροι σου θὰ διήρχοντο θλιβερώς τὰς ὀλίγας στιγμάς, ἃς παρέχεις εἰς αὐτούς.

ΧΡΟΝΟΣ. Ἐτοίμασες τὴν κλίνην αὐτοῦ τὸν ὀποιον ὁδηγῶ; μ' ἐννοεῖς καλῶς, ἡμίσειαν ὄραν ἵνα φάγη, μίαν ὄραν ἵνα ἀναπαυθῆ, καὶ θ' ἀναχωρήσῃ οἱ ἵπποι τάχιστα ἐτοιμάζονται εἰς τὴν ἄμαξαν.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Τὰ πάντα εἶναι ἔτοιμα. — Ἄλλ' ὁ ὀδοιπόρος σου, τὸν ὀποιον εἶδον ἐκ τοῦ παραθύρου, φαίνεται κεκμηκῶς ἤδη· δὲν θὰ τὸν ἀφήσης ὀλίγον περισσύτερον;

ΧΡΟΝΟΣ. Ποτέ.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Πολλὸ δίκαιον ἔχουσι νὰ σὲ ἀποκαλώσι *Μουρμούρη* (1).

ΧΡΟΝΟΣ. Χρόνος ἐνομάζομαι, ὠραία μου παιδίσκη.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Οἱ αὐτοί, ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Λοιπὸν, ὄχι, τίποτε!

ΧΡΟΝΟΣ. Τί ἔχεις, ὀδοιπόρε μου; φαίνεσαι πολὺ ὠργισμένος.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἐχῶ μέγα δίκαιον! Φιλονεικοῦσι νὰ μὲ θέσωσιν εἰς τὸ κάτω κάτω μέρος τῆς τραπέζης. Θέλω θέσιν τιμητικὴν, ἢ ἄλλως προτιμῶ νὰ μὴ φάγω.

ΧΡΟΝΟΣ. Ὅ,τι θέλεις· τότε, ἀναπαύθητι. Ἄλλὰ μὴ λησμόνει ὅτι παρῆλθεν ἤδη τέταρτον τῆς ὥρας

(1) Μεταφράζοντες ἐκ τῆς Γαλλικῆς τὴν παροιμίαν ταύτην, ἀναγκασμένοι νὰ μεταφράσωμεν καὶ τὰ ὀνόματα αὐτά. Ἡ ἀπλοϊκὴ καὶ ἀφελὴς Φιλομάθεια ἐκλαμβάνει τὸ ὄνομα *Χρόνος* ταυτόσημον τῷ *Γρογνον*, ἧτοι μουρμούρης. Σ. τ. Μ.

ἀφ' ἧς ἐφθάσαμεν ἐνταῦθα. Ἐγὼ θὰ ὑπάγω νὰ δώσω ὀλίγην βρώμην εἰς τοὺς ἵππους μου, οἵτινες εἰσι λογικώτεροι σου καὶ θὰ εὐρωσι τὴν βρώμην ἐπ' ἴσης καλὴν εἶτε κρέματα πρὸς ἀριστερὰ εἶτε πρὸς δεξιὰ τοῦ μέρους ἐν ᾧ τρώγουσιν.

Ὁ ΧΡΟΝΟΣ ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ, ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἰδοῦ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καλοὶ κύριοι, διὰ νὰ μὲ ἀπομακρύνωσιν εἰς τὸ κάτω κάτω τῆς τραπέζης μέρος! Θὰ τοῖς ἀποδείξω ποῖος εἶμαι. Οἱ αὐθάδεις!

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Κύριε, ἐὰν δὲν θέλετε νὰ συνδειπνήσητε μετὰ τῶν ἄλλων, δύναμαι νὰ σὰς φέρω φαγητὸν ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Περίφημος ἰδέα, ὠραία μου παιδίσκη! Θὰ φάγω ἐδῶ.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Ὑπάγω λοιπὸν νὰ σὰς παρασκευάσω τὴν τράπεζαν· τί θέλετε νὰ φάγητε;

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Πῶς ὀνομάζεται ὁ κύριος τοῦ πανδοχείου τούτου;

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Ὀνομάζεται Θεόκτιστος... Ἀλλά...

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Τί σημαίνει τὸ ὄνομα τοῦτο; Προφανῶς εἶναι ἑλληνικόν... Θεός, Dieu. — Ἀλλὰ *ctiste*... τί σημαίνει *ctiste*?

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Θὰ ἐκάμαντε ἴσως καλλίτερον, ἐὰν κατεγίνεσθε νὰ τρώγητε.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ζήτησον νὰ εὕρῃς ἐν λεξικὸν ἑλληνικόν.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Δὲν πιστεύω νὰ εὕρω, κύριε· ἀλλ' ὑπάρχουσι διάφορα ἄλλα φαγητά, ὄσπρια, τυρίον καὶ ἔπωρικά.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. *ctiste*!.. τίς δύναται νὰ μ' ἐξηγήσῃ τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως *ctiste*? — ὠραία μου κόρη, μοὶ κάμνεις τὴν χάριν ν' ἀποστείλῃς εὐθὺς τῶρα ἓνα ὑπνέτην εἰς τι βιβλιοπωλεῖον διὰ νὰ ζητήσῃ ἐν λεξικὸν ἑλληνικόν;

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Ὑπάγω, κύριε· ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἐκάμαντε καλλίτερα... Τελευταῖον, ὅπως θέλετε. — Συγχρόνως θὰ διατάξω τὸ φαγητόν σας. — Ἀπεφασίσατε τί θὰ φάγητε;

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἐπεθύμουν νὰ φάγω ἓνα σκολόπακα.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Δὲν ἤξεύρω ἐὰν θὰ εὕρω.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἐὰν δὲν εὕρῃς ἐδῶ, εὕρισκεις ἀλλαχοῦ. Ἄς ἐρευνήσουν.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Ἀλλά, κύριε, λησμονεῖτε...

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ὅχι... τὸ γεῦμά μου θὰ διαρκέσῃ ὀλίγον περισσότερον· ἀλλὰ θὰ κοιμηθῶ ὀλιγώτερον, καὶ οὕτω προφθάνω.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ μόνος.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἄ! τί ὠραία, τί χαρίεσσα κόρη! πόσον ὠραῖον γεῦμα θὰ ἔκαμον μετ' αὐτῆς, ἐὰν συνεκάθητο μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν τράπεζαν! Ἐπιθυμῶ νὰ τὸ προτινῶ εἰς αὐτήν. *ctiste*... Πρέπει ὅπως δῆποτε νὰ μάθω τί σημαίνει ἡ λέξις *Theoctiste*... Καὶ τὸ γράμμα Θ τὸ ὅποιον εὕρισκεται πρὸ τοῦ ὀνόματος ἐπὶ τοῦ σήματος, μήπως λέγῃ *Θρασύβουλος*, *Θεόργιος*!... Ὑπάρχουσιν ἄνδρες καλούμενοι *Θεόργιος*· ἐγνώρισα τοιούτους. Δὲν θὰ φύγω ἐκ τούτου τοῦ πανδοχείου πρὶν ἢ μάθω τί σημαίνει τὸ γράμμα Θ...

Καὶ ἡ ὠραία αὕτη κόρη! ὅποση ἡδονὴ τὸ νὰ τὴν βλέπω ἐδῶ, ἀπέναντί μου! νὰ πίνω οἶνον Συρακούσιον ἐντὸς τῆς φιάλης εἰς τὴν ὁποίαν ἔβρεξε τὰ χεῖλη τῆς! Χωρὶς ἄλλο, θὰ τὴν παρακαλέσω νὰ συμφάγῃ μετ' ἐμοῦ. — Ἀλλὰ, πρέπει νὰ σκεφθῶ ὀλίγον, πῶς θὰ τῇ κάμω τὴν πρότασιν αὐτήν; Ἐὰν κάμω τὴν πρότασίν μου διὰ στίχων, εἶναι ἰδέα ἀπλὴ καὶ τοῦτο.

Ἄς ἴδωμεν ἐν τούτοις,

ὠραία Φιλομάθεια...

ἤκουσα νὰ τὴν φωνάζουσι Φιλομάθειαν. — Παράδοξον ὄνομα!

ὠραία Φιλομάθεια, ἄγγελε, θεὰ ἡ γυνή!

Θὰ ἐπροτίμων:

Θεὰ, ἄγγελε ἡ κάλλιον γυνή!

Ἡ ὁμοιοκαταληξία εἰς τὴν λέξιν *γυνή*;

Ἠθέλον ν' ἀποφύγω τὰς χυδαίας ὁμοιοκαταληξίας: *νυκτερινή* κτλ.

Εὐρον τὴν ὁμοιοκαταληξίαν.

Τὸ ἰνδαλμά μου μόνη εἶσαι σύ.

Χῦσον τὸ νέκταρ τοῦτο...

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΧΡΟΝΟΣ, ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ.

ΧΡΟΝΟΣ. Ἔ! ὁδοιπὸρε μου, εἰξεύρεις ὅτι ἡ ὠρα παρέρχεται ταχέως... — Οἱ μαῦροί μου ἵπποι κροαίνουσι καὶ θὰ φύγωσιν ὁσονούπω... Σκέψου λοιπὸν...

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἄ! ἐφθασες ἐγκαίρως· δός μοι τὴν ὁμοιοκαταληξίαν εἰς τὴν λέξιν *γυνή*.

ΧΡΟΝΟΣ. Δὲν πρόκειται περὶ ὁμοιοκαταληξίας, ἀλλὰ περὶ σκέψεως. Ἰδὲ τὸ ὠρολόγιον.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἐν ἀνάγκῃ μεταχειρίζομαι τὴν λέξιν *νυκτερινή*. Καὶ ἔπειτα ἡ γυνὴ δὲν εὕρισκε κακοὺς ἄλλους στίχους εἰμὴ μόνον ἕσους κάμνουσιν εἰς ἄλλην ἐκτὸς αὐτῆς.

ΧΡΟΝΟΣ. Σὲ εἰδοποίησα. Οἱ κάτω εὕρισκόμενοι ἐγευματίσαν ἤδη.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Οἱ αὐτοί, ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ, κομίζουσα πινάκια.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Κύριε, ἔστειλα νὰ εὔρω λεξικόν, καὶ διέταξα δύο μικροὺς σκολόπακας, καὶ ὄχι μεγάλον σκολόπακα. — Μουρμούρη, κάμε μου λοιπὸν τὴν χάριν νὰ τοὺς φέρῃς, διότι ἐγὼ θὰ ἐτοιμάσω τὴν τράπεζαν τοῦ κυρίου.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Δὲν εὔρες σκολόπακα μεγάλον! ἄ! εἶναι ἀνυπόφορον.

Ὁ Χρόνος ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ, ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ναι, θέλω νὰ συμπῶ μετὰ τῆς νέας αὐτῆς κόρης οἶνον τῶν Συρακουσῶν· θέλω νὰ τὴν στέψω μὲ λευκὰ ῥόδα.

(Ἐγείρεται καὶ κρούει τὸν κώδωνα.)

Θεράπων, φέρε οἶνον τῶν Συρακουσῶν καὶ λευκὰ ῥόδα.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Ἀλλὰ, κύριέ μου, σκέπτεσθε τί πράττετε; τῆ ἀληθείᾳ μ' ἐμπνέετε ἐνδιαφέρον καὶ φοβοῦμαι. . .

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Τῆ ἐμπνέω ἐνδιαφέρον! θελκτικὴ νεάνις! ὦ! πόσον λαμπρὸν γεῦμα θὰ κάμω μετ' αὐτῆς! Ὀπόση χάρις, ὀπόση εὐκαμψία, ὀπόση ἄρμονία εἰς τὰς κινήσεις, ὀπόση ὠραιότης! — Ἄς τὴν καλέσω λοιπὸν. Ἀλλὰ ἡ ἐπάρατος αὐτὴ δμοιοκαταληξία!

(Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἡ Φιλομάθεια παραθέτει τὸ πινάκιον, ἔπειτα θέτει ἕν ἄνθος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.)

Ὠραία Φιλομάθεια, θεὰ καὶ ἄγγελέ μου,
Μὲ τὸν οἶνον τῶν Συρακουσῶν καὶ τὸ πῦρ
τῶν ὀφθαλμῶν σου
Σπεῦσε νὰ κατασθεσθῶσιν αἱ φλόγες
τῆς καρδίας μου.

Ὅποιος ποιητικὸς οἶστρος! ὀπόση εὐχέρεια! Ἐνα ἔτι στίχον καὶ τελειῶναι τὴν πρόσκλησίν μου. Ἀλλ' ὁ οἶνος τῶν Συρακουσῶν καὶ τὰ λευκὰ ῥόδα; (Κρούει τὸν κώδωνα.) Θεράπων!

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Τί ἐπιθυμεῖτε, κύριε;

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Σοὶ τὸ εἶπον, ὠραία μου, οἶνον τῶν Συρακουσῶν καὶ ῥόδα λευκά.

Ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ.

ΧΡΟΝΟΣ, ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ.

ΧΡΟΝΟΣ. Ἴδου οἱ δύο μικροὶ σκολόπακες. Σὰς εἰδοποιῶ δὲ ἔτι οἱ δύο ἄλλοι ὀδοιπόροι βρογχαλί- ζουσιν ὡς μακάριοι!

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἐ, οἱ σκολόπακες δὲν εἶναι ἐψημένοι!

ΧΡΟΝΟΣ. Αὐτοὶ τρώγονται ὅπως εἶναι.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ, Τρώγονται ὅπως ἕκαστος τοὺς θέλει, ἐὰν τρώγονται αὐτοί· ἀλλ', ἐπειδὴ ἐγὼ σκέπτομαι νὰ τοὺς φάγω. . .

ΧΡΟΝΟΣ. Ἐὰν ὀλίγον ἀκόμη συνδιαλεχθῆτε, δὲν θὰ φάγητε διόλου.

Ἐξέρχεται.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Τὴν καταβιβρώσκουσαν τὴν καρδίαν μου.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Οἱ αὐτοί, ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ, (εἰσερχομένη.) Κύριε, δὲν εὗρέθησαν οὔτε οἶνος τῶν Συρακουσῶν οὔτε ῥόδα λευκά. Σὰς φέρω ὅμως Καμπανίτην, εἰς δὲ τὰ δοχεῖα ταῦτα ὑπάρχουσι ῥόδα τῆς Βεγγάλης.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Καμπανίτης! . . . Καὶ ὁ στίχος μου ἐγένετο, καὶ λέγει Συρακούσιος!

Μὲ τὸν Συρακούσιον οἶνον καὶ τὸ πῦρ
τῶν ὀφθαλμῶν σου. . .

Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω εἰς τὸ ὑψηλὸν ὕψος·

Μὲ τὸν Καμπανίτην. . . .

Καὶ καμπανίτης δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν στίχον. — Ἄ! μοὶ ἐπῆλθε μίᾳ ιδέα! . . . ἄ! τί ὠραῖος στίχος! τί ὠραία ἀντίθεσις! — Ὁ καμπανίτης εἶναι παγερός;

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Δὲν πιστεύω, κύριε, καὶ ἔπειτα δὲν ἐννοῶ τί ἐστὶ παγερός.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἄ! τί ὠραῖος στίχος!

Ὁ πάγος τοῦ οἶνου τούτου καὶ τὸ πῦρ
τῶν ὀφθαλμῶν σου

Θὰ ἐπιφέρωσι. . .

Πρέπει ἀναποφεύκτως, τέκνον μου, ὁ οἶνος αὐτὸς ν' ἀποφυγῇ. — ἔχετε πάγον, δὲν ἔχει οὕτως;

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Ὁχι, κύριε.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Παράδοξον! λοιπὸν τὸ πανδοχεῖον τοῦτο εἶναι καπηλεῖον; Καὶ τὰ ῥόδα τῆς Βεγγάλης! πόσον ὠριότερον θὰ ἤρμοζον τὰ λευκὰ ῥόδα εἰς τὰς μελαίνας τρίχας τῆς! — Τὰ ῥόδα τῆς Βεγγάλης θὰ ἤρμοζον κάλλιον εἰς ξανθὴν. Ἄ! ἀλλὰ ὑπῆρχε ξανθὴ τις ἐντὸς τοῦ ὀχήματος. — Αὐτὴ ἐν τούτοις εἶναι πολὺ ὠραία! Θεὸς δεῦτερον πινάκιον, τέκνον μου.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Κατ' ἰδίαν. ὦ! Θεέ μου, τί θέλει νὰ κάμῃ;

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἐπειτα ζήτησον καμπανίτην καὶ κατασκεύασον στέμμα μὲ τὰ ῥόδα τῆς Βεγγά-

λης. (Ἡ Φιλομάθεια τείνει νὰ ἐξέλθῃ· αὐτὴ δὲ τὴν ἀποκαλεῖ.)
Ἐ! κυρία μου! πῶς, μοὶ παραθέτουσι μικροὺς σκο-
λόπακκας ἄνευ πορτοκαλλίων;

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Ἀλλὰ δὲν μὰς ζητοῦσι τοιαῦτα
ποτέ.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Διότι δὲν ξενίζετε ἐν τῷ ἀ-
θλίῳ τούτῳ κωπηλαίῳ εἰμὴ ἀγροίκους ὡς τοὺς εὐ-
ρισκομένους ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, οἵτινες ἤθελον νὰ μὲ
θέσωσιν εἰς τὸ κάτω τῆς τραπέζης μέρος. . . Δὲν θὰ
εἶδάω μικροὺς σκολόπακκας ἄνευ πορτοκαλλίων. Φέρε
μοι λοιπὸν, ὠραία κόρη, καμπανίτην καὶ πορτο-
κάλλια, καὶ ἐλθέ ἐνταῦθα νὰ κατασκευάσῃς τὸ
στέμμα ἐκ βόδων τῆς Βεγγάλης. Ἄ! ἐλησμόνησα,
ἐρώτησον συγχρόνως τί ἔγινε μία ξανθὴ, ἥτις εὐρί-
σκετο ἐν τῇ ἀμάξῃ. (Χασμάται.) Τῇ ἀληθείᾳ ἀπύ-
δισα. (Ἡ Φιλομάθεια ἐξέρχεται.) Τὰ βόδα τῆς Βεγγάλης
μὲ ἐλκύουσι πρὸς τὴν ξανθὴν. Ἦτον ἐνδεδυμένη μὲ
πολλὴν χάριν. Θὰ ἦναι πολὺ ὠραία μὲ τὸν ἐκ βό-
δων στέφανον καὶ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα· τὰ πάντα
εἰς τὰς γυναῖκας ἐξηγοῦνται διὰ φόρεμάτων. — Εἰς
πᾶν συμβεβηκός, εἰς πᾶσαν εὐτυχίαν, εἰς πᾶσαν
καταστροφὴν χρησιμεύει ὡς πρόσφατις ἐν φόρεμα.
Φίλη τις δίδει χορὸν, φόρεμα ὑπανδρεύεται, φό-
ρεμα ἀποθνήσκει, φόρεμα· φόρεμα, καὶ πάντοτε
φόρεμα.

Καὶ ἔπειτα ἡ Φιλομάθεια δὲν εἶναι ὑπερήτις παν-
δοχείου; φαίνεται χρηστὴ· ἀλλ' ὅπως δὴποτε εἶναι
ὑπερήτις πανδοχείου, ἐνῶ ἡ ἄλλη ἔχει ἀνατροφὴν
τινα· ἴσως εἶναι βαρονίς, ἴσως κόμησσα, ἴσως πριγκ-
κηπέσσα. Τίς οἶδε; — Καὶ διὰ τί νὰ μὴ συμφάγω
μετὰ μιᾶς πριγκηπέσσης; Εἶδαμεν βασιλεῖς νομ-
φευομένους ποιμενίδας· καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη θὰ
εὐθέπομεν τοῦτο, ἐάν αἱ ποιμενίδες δὲν καθίσταντο
δύσπιστοι καὶ δὲν ἐζήτων ἐγγυητάς. . . Καλὰ, ἀλλὰ
πῶς νὰ τὴν κάμω νὰ μὲ ἀρέσῃ. . . Ἄ! τοὺς αὐτοὺς
στίχους! Εἰς τὴν χαριστάτην αὐτὴν Φιλομάθειαν
μόνον ὁ τίτλος τῆς πριγκηπέσσης ἐλλείπει! Καὶ ὁ
στίχος μου; . . . Ἄ! νυστάζω πολὺ.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ, ἐπανερχομένη. Ἴδου τὰ πορτοκά-
λια καὶ ὁ καμπανίτης, καὶ τὸ χονδρὸν βιβλίον τὸ
ὁποῖον ἐζήτησες· ἀλλὰ μὴ δοθῆς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν,
διότι δὲν θὰ δυνήθῃς νὰ φάγῃς.

(Ὡλεῖται στέφανον ἐκ βόδων.)

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἄ! τὸ λεζικόν! . . . *Criste*. . .
(Φιλολογεῖ.) *Κτίζω*. Κατασκευάζω, οἰκοδομῶ· Θεό-
κτιστος, κατασκευασμένος παρὰ Θεοῦ. (Κλίνει ἐπὶ τοῦ
βιβλίου καὶ ἀποκοιμᾶται.) Ὡ! ὁ Θεὸς κατασκευάσας τὸν
πανδοχέα αὐτόν· πρέπει νὰ ἴδω πῶς ὁ Θεὸς κατα-
σκευάζει τοὺς πανδοχεῖς.

(Ἀποκοιμᾶται.)

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Ἴδου κατασκευάσθη ὁ στέφανος.
Ἐάν ἦτο δι' ἐμέ. . . Ἄ! Θεέ μου, κοιμᾶται! Ποτέ

δὲν ἐπίστευον ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤθελε κοιμηθῆ.
Μὲ παρατήρει μὲ τοσαύτην περιπάθειαν! — Πολὺ
λυποῦμαι! ὁ στέφανος θὰ μοὶ ἤρμοζε τόσον καλά.
(Θίτει αὐτὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς.) Ὡ! Θεέ μου, βογγαλίζει!
— Ἄλλ' εἶναι κακοῦργος!

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ, ἐνειροπολῶν. Ναι, θεῖα πριγκη-
πέσσα· ναι, ξανθὴ καὶ θαυμασία πριγκηπέσσα, —
ἔχω βασιλικὴν καρδίαν. Βραδύτερον, εἰς τὸν πρῶ-
τον ὄρον ὅστις χηρεύσῃ, θὰ σοὶ καταστήσω βα-
σίλισσαν. . . Γελά! . . Ἴδου γυνὴ καλῶς ἀναθετραμ-
μένη! Χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἀγαπῶ πλειότερον τὴν
μελαγχροινὴν. . . (Ἐξυπνᾷ.) Ἄ! κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ
ὕπνου! — Ταχέως, κόρη μου! ἐτοίμασον τὴν κλί-
νην μου, διὰ νὰ κοιμηθῶ, ἔστω καὶ ἡμίσειαν μόνον
ὥραν.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ, (ρίπτουσα τὸν στέφανον μετ' ἀγανακτή-
σεως.) Ἡ κλίνη σου εἶναι ἐτοίμη, κύριε. Κοιμήσου
καλῶς, βογγάλισε καλῶς, καὶ ὄνειρεύθητι ὅτι πίνεις
οἶνον τῶν Συρακουσῶν· ὄνειρεύθητι ὅτι εἶσαι ἐρωτό-
ληπτος· ὄνειρεύθητι ὅτι ἔχεις πολὺ πνεῦμα· ὄνειρεύ-
θητι ὅτι σὲ ἀγαπῶσιν· ὄνειρεύθητι τελευταῖον ὅτι
εἶσαι εὐτυχής!

(Σύρει τὰ παραπετάσματα τῆς παστάδος καὶ ἐξέρχεται.)

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. «Κοιμήθητι, ὄνειρεύθητι!» Ἀκ-
λεῖ ὅτι, θέλει! — Ἄς ἴδωμεν κατὰ πρῶτον πῶς ἐ-
στρώθη ἡ κλίνη μου. . . (Ἐξετάζει προσεκτικῶς τὴν κλίνην.)
Ἄ! καλὰ, ναι, νὰ κοιμηθῶ λοιπὸν, ἔχων τὴν κεφα-
φαλὴν τόσον χαμηλά! (Σημαίνει τὸν κώδωνα καὶ φωνεῖ.)
Ἐ! κόρη μου, ἔ! παιδίον, δός μοι ἐν ἄλλο προσκε-
φάλαιον. — Ἡ κεφαλὴ μου εἶναι πολὺ χαμηλά!
(Ἐξετάζει καὶ αὖτις τὴν κλίνην.) Ἐπειτα ἡ κλίνη αὐτὴ δὲν
ἐστρώθη πρὸ ἑξ μηνῶν ἤθελον νὰ ἐγνώριζον τί θέ-
τουσιν ἐντὸς τῶν κλινοσρωμῶν. (Σημαίνει τὸν κώδωνα.)
Παιδίον! ἔ! κόρη, φέρε μοι λοιπὸν ἐν προσκεφά-
λαιον, τί διάβολος!

(Κίπτει τὴν βάρην στρωμνῆς τινος καὶ ἐκβάλλει ἐξ αὐτῆς ξύ-
σματα καὶ τεμάχια ξυλαρίων, τὰ ὁποῖα μεταφέρει ἔμπροσθεν
τῆς σκηνῆς.)

Ἴδου νόστιμον πρᾶγμα! (Σημαίνει, ἡ δὲ γλωσσὶς θραύ-
εται καὶ τῷ μῆνι ἐν τῇ χειρὶ.) Δὲν θὰ ἔλθωσιν! ἀφύ-
κτως δὲν θὰ ἔλθωσιν! — Ἐν τούτοις δὲν δύναμαι νὰ
κοιμηθῶ ἔχων τὴν κεφαλὴν τόσον χαμηλά. (Θίτει
ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τὰ πινάκια, τὸν ἄρτον καὶ τὰ περόνια.)
Καὶ τοῦτο ἀκόμη, καὶ τοῦτο ἀκόμη, καλὸν καὶ
τοῦτο!

Ἄ! ναι, ἐλησμόνησα. Καὶ τὸ ἐκ βράμδακος νυκτη-
ρινόν μου κάλυμμα ποῦ εἶναι; Ποῦ εὐρίσκειται ἡ
κλείς μου; Διήλθεν ἀναμέσον τοῦ ἐπανωφορίου μου;
(Ἐρευνᾷ.) Ἡ συνάγχη εὐκόλως ἀρπάζεται! — Ἄ! Ἴδου
ἡ κλείς. (Ἀνοίγει τὸ κιβώτιόν του.) Πόσον τὸ καινούργες
μου ἱμάτιον κατεπλακώθη! (Τὸ διπλώνει.) Αὐτοὶ οἱ
ὑπηρεταί! ἤθελον νὰ τοὺς εἶχον διὰ νὰ τοὺς διώξω!
(Θίτει ἐπὶ κεφαλῆς τὸ ἐκ βράμδακος νυκτηρινόν κάλυμμα καὶ

ἀποβάλλει τὸ ἐπανωφόριόν του λέγων.) Ἄ! πόσον εἶμαι ἀπυθνημένος καὶ πόσον πεινῶ! — Ὅποιον ταξείδιον! ὅποιον καπηλείον!

Χασμάται! ἔπειτα ἀνοίγει τὴν κλίνην του καὶ θέτει ἐπ' αὐτῆς τὸν ἕνα πόδα· κρούεται σφοδρῶς ἡ θύρα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ.

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. ΧΡΟΝΟΣ, εἰσερχόμενος μετὰ τριῶν ἰδοιπόρων.

ΧΡΟΝΟΣ. Εἰς τὸ ὄχημα! οἱ ἵπποι ἐξεύχθησαν, εἰς τὸ ὄχημα! θέσις διὰ τοὺς ἄλλους ἰδοιπόρους! (Σύρει τὸν Ἐκάστανδρον ἐκτὸς τῆς κλίνης.)

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Πλὴν δὲν ἀνεπαύθη! πλὴν δὲν ἔφαγξ! πλὴν. . .

(Ἡ Φιλομάθεια καὶ οἱ λοιποὶ ἰδοιπόροι κάθονται εἰς τὴν τράπεζαν καὶ πίνουν εἰς τὴν Καμπανίαν. Ὁ Χρόνος σύρει τὸν Ἐκάστανδρον, ἕστις λαμβάνει ἐσπευσμένως τὰ ἱμάτιά του.)

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ. Ἐ! καλὰ, ἀλλὰ τρώγουσι τὸ φαγητόν μου; Μὲ ἀπατᾷς! Δὲν εἶναι καπηλείον, τοῦ βίου τὸ πανδοχεῖον, εἶναι καταγώγιον!

Πῶς! παρήλθεν ἤδη ὁ χρόνος! Ταῦτο εἶναι θαυμαστοποιᾷ! Τί λοιπὸν εἶναι ἡ περιουσία αὐτῆ! Τί τὸ πανδοχεῖον αὐτὸ, τοῦ ὁποίου τὸν κύριον δὲν βλέπομεν; Τί εἶναι ὁ τρομερὸς οὗτος ἔδηγός!

(Ὁ Χρόνος τὸν σύρει ἔξω καὶ γίνονται ἔρανοι.)

ΕΚΑΣΤΑΝΔΡΟΣ, (ἰπανέρχεται, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Χρόνου, ὅστις τὸν κρατεῖ ἐκ τοῦ ὤμου.) Ἄλλ' εἶπέ μοι τοῦλάχιστον τί σημαίνει τὸ γράμμα Θ τὸ εὕρισκόμενον ἐπὶ τῆς προμετωπίδος.

(Ὁ Χρόνος τὸν σύρει ἐξ ἐλοκλήρου, ἰδοιπὸρος δὲ τις πρόσωπον βωβὸν, ῥίπτεται ἐπὶ τῆς κλίνης.)

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ. Πάντες ἄρα γε εἶναι ὡς αὐτός; Δὲν ἔχουσιν εἰμὴ μίαν ἢ δύο ὥρας διὰ ν' ἀγαπήσωσι, νὰ πῶσι καὶ νὰ κοιμηθῶσι· καὶ διέρχονται ἐλοκλήρον τὸ βραχὺ τοῦτο τοῦ χρόνου διάστημα συζητοῦντες περὶ ἔρωτος, περὶ οἴνων, περὶ πανδοχεῶς, καὶ τελευταῖον στρώνουσι κλίνην ἐπὶ τῆς δοκίμας ἄλλοι ἔρχονται νὰ κοιμηθῶσιν!

(Ἐκ τῶν τοῦ Alphonse Karr.)

Μεταφρασθὲν ὑπὸ ΔΙΚ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, ἡ περιγραφή τοπογραφικῆ, ἀρχαιολογικῆ καὶ ἱστορικῆ τῆς περιουμένου ταύτης μεγαπόλεως κατὰ ὑπὸ ΣΚΑΡΑΑΤΟΥ Δ. τοῦ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ. — ΤΟΜΟΣ Γ'. περιέχων τὰ πάλαι καὶ νῦν ἦθη καὶ ἔθη τῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατοίκων. — Ἀθήνησιν, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Χ. Νικολαΐδου, Φιλαδέλφειας, 1869.

Δὲν ἐνθυμούμεθα τίς τῶν ἰδιοτρόπων ἐκείνων John Bulls, ὡς ἐνασμενίζονται καλοῦντες τοὺς ἐκείθεν τῆς Μάγνης γείτονάς των οἱ φιλοσκόμμονες Παρισίνοί,

τῶν μετ' ἀκαμάτου ζήλου ἐπιδεικνυόντων εἰς τὰ τέσσαρα πέρατα τῆς γῆς τὰς δαυκόχρους παργναθίδας των, τὰς νωδάς των σιαγόννας καὶ τοὺς λεβητοσχήμεους πῖλους των, ἐπισκεφθεῖς ποτε τὴν βσιλίδα τῶν πόλεων καὶ δημοσιεύσας κατόπιν, κατὰ τὸ πατροπαράδοτον ἔθιμον πικρῶς καλῶς ἀνατεθραμμένου ἀγγλοῦ περιγρητοῦ, τὴν ἔκθεσιν τοῦ ταξείδιου του, ἀναφέρει ὅτι μόνη θῆξ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἧς ἀπήλαυσεν, ἦν ἡ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἀτμοπλοίου του. Ἀφ' ἧς τὸ ἀτμοκίνητον παρήλλαξε τὴν ἀκρὴν τῶν ἐπτὰ Πύργων, μέχρις οὗ κάμπτον τὰ κατάφυτα ἰρείπια τῶν βυζαντινῶν ἀνακτόρων ἠγκυροβόλησεν ἐν τῷ Χρυσῷ Κερατὶ πρὸ τῆς ῥυπαρᾶς ἀκτῆς τοῦ Γαλατᾶ, ὁ Ἄγγλος δὲν κατώρθωσε νὰ χορτάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του· καὶ εἶχε δίκαιον. Ὅτε ἰδίως παραλλάξας τὸ Σαράϊ-Μπουρνού εὐρέθη ὁ υἱὸς τῆς ἀγγλικῆς ἐμίχλης ἀπέναντι τῆς φωτοβολούσης Ἐπταλόφου, ἔχων δεξιόθεν τὸ Κατάστενον καὶ ἀριστερόθεν αὐτοῦ τὰ θολὰ βᾶθη τοῦ Κερατίου κόλπου, ἐνώπιον δ' αὐτοῦ τοὺς ὑπεραλλήλους θόλους τῶν τζαμιῶν καὶ τοὺς ὑψιτενεῖς μιναρέδας των, ἀνακθύνοντας οὕτως εἰπεῖν ἐκ παραλλήλου μετὰ τῶν ἀπειραρίθμων κυπαρίσσων τῶν πέριξ γηλόφων ἀπὸ τῆς πολυχρώμου καὶ καταστίκτου μάζης τῶν ἀσιατικῶν κισσίων, τῶν κνφασωτῶν αἰκιῶν, τῶν ἐρυθρῶν ἀνδῆρων καὶ τῶν ὑελοφράκτων περισῶν, λουομένους δὲ ἐντὸς τῶν λευκῶν νιφάδων τῆς πρωϊνῆς δρόσου, αἱ δὲν εἶχεν ἔτι κατορθώσει νὰ διαλύσῃ ὁ ὄπισθεν τοῦ μαγικῆς ἐκείνου πανοράματος ἀνίσχων ἥλιος, οἱ πράσινοι ὀφθαλμοὶ τοῦ τέκνου τῆς Ἀλβιδῶνος διεστάλησαν φοβερῶς, τὰ χεῖλη του διεστάλησαν φοβερῶτερον, καὶ ἀναφωνήσας ἐν ἀληθῶς φοβερὸν « Aho! » ἔμεινε χαίνων καὶ θαυμάζων· ναί, ἀληθῶς θαυμάζων, ἄφρονος καὶ καταπεπληγμένος ὑπὸ τὸ θέλητρον τῆς γοητείας, καὶ τοι εἶχεν ἀμετακλήτως ἀποφασίσει, ὅτε κατέλειπε τὰ ἀκάθαρτα καὶ μελκνὰ ρεῖθρα τοῦ Ταμῆσεως, νὰ μὴ θαυμάσῃ τίποτε κατὰ τὴν ἰδοιπρίαν του, μήτε νὰ φκνῆ ἐκπληττόμενος πρὸς ὅτι δὴποτε, παρέχων τοῖς περὶ αὐτὸν ἀπρεπῆ καὶ ἄτοπον θέαν Ἄγγλου ἐξιππαζομένου. Ἐνῶ δὲ πέριξ του ἔθορῶσει τὸ ἀποθιβαζόμενον πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν καὶ τὸ εἰσπηδῶν σμήνος τῶν καϊκτζιδῶν, ἐνῶ ἐσύριζε παρ' αὐτῷ σκτανικῶς ἡ ἐκπνέουσα ἀτμομηχανὴ καὶ ἔτριζεν ἡ ἀπὸ τοῦ πυθμένου τοῦ ἀτμοπλοίου ἀνασύρουσα τὰ κιβώτια τῶν ἰδοιπόρων τροχιλέα, ἐνῶ ταραχὴ καὶ κίνησις κατέκλυζον πανταχόθεν τὰ ὄψα του καὶ τὰ ὄμματά του, ἀτάραχος ἐκεῖνος καὶ ἀκίνητος, στήλη ἄλλοι ἐπὶ τῆς πρύμνης τοῦ σκάφους, ἐθεώρει. Ὅτε δὲ τέλος, κενωθέντος ἐντελῶς τοῦ ἀτμοκινήτου, προσεκλήθη καὶ αὐτὸς παρά τινος τῶν ἀξιωματικῶν νὰ ἀποβῆ εἰς τὴν ξηράν: